

Život svaté Kateřiny

(ze staré češtiny přebásnil Jiří Pelán)

1. A když ta chvíle nastala,
že se lidé již rozešli,
do svých pokojů odešli
a uložili se k spaní,
tehdy panna bez meškání
ihned vešla do komnaty,
pozdvihla ten obraz svatý,
poklekla před ním poutivě...
(...)

2. Zdálo se té moudré panně,
že stojí v krásnější síni, než jakou
kdokoli jiný
spatřil smrtelnými zraky.
Byly v ní vzácné zázraky
z drahé látky zhotoveny:
podlaha z berylů, stěny
z démantů vsazených v zlatě;
mnohá okna se bohatě
smaragdy, safiry leskla
a v nich skvěl se namísto skla
drahý kámen rozmanitý:
hyacinty, chryzolity,
chalcedony a jaspisy,
topas, granát a tyrkysy,
sardonix a palejs čistý,
rubín, perly, ametysty,
vyleštěné přeuměle.
Na klenbě té síně skvělé
slunce, měsíc, hvězdy s nimi
týmiž drahami věčnými
plály, jakož z boží moci
jdou na nebi dnem i nocí,
stále čas odměřující.
Těch drahých zázraků více
zřela, vši krásu plodících.
Dva trůny spatřila, stojící
k východu slunce vedle sebe:
na jednom mocný Bůh z nebe
seděl ve své věčné slávě,
na druhém s korunou na hlavě
Matka Boží přelstivná,
archandělská cisařovna.
(...)

3. Co to slyšela, v tichosti
začal Boží syn tím časem
milým, sladkým, drahým hlasem
zpěv, jímž srdce jí ozdravil,
a jda k ní, velebně pravil
tato slova: „Vítej, milá!
Vítej, má choti spanilá!
Pojď sem, vyvolené líčko,
ke mně, milá holubičko!
Sídlo věčné jsem zbuďoval,
tobě jsem korunu schoval
v mém království nedotčenou.“
Když dozpíval před tou pannou
tu píseň tak sladce znící,
sňal prsten, co měl na pravici,
a jí vložil jej do dlaně;
(...)

4. Ježiši, kterak tvá nevěsta
žalostně stála obnažena
k větší slávě tvého jména,
jak ti přislíbila kdysi,
mimo tebe nechtějíc si
vyvolit jiného chotě.
Proto těžká muka pro tě
ráda pokorně trpěla,
neb hebkosti toho těla
katané nelitovali,
tu žádoucí kůži drali
svými biči ze vsí síly,
takže zřels od každé žíly
stopu v kůži krví psánu
a nejednu krutou ránu
na jejím přečistém těle.

Tak nesla pro svého přítele
na znamení věrné lásky
z šesti barev čisté pásky,
jako milá pro milého
nosí věrně barvy jeho.
První barvu v obličej
nesla, neboť líčka její,
jež kvetla v bílé a v červení,
změnivše se z utrpení,
krve sice nepozbyvše,
ale svou krásu ztrativše,
zelenala se teď studem,
že před tím pohanským bludem
stála donaha svlečena.
Vroucí láskou naplněna,
sepvavši své ruce k sobě,
zavřevši své oči obě,
mlčky nachýlila hlavu.
Tak jí pohané, únavu
neznajíce, bičovali
a od jejich ran stékaly
jí zářné slzy z očí jasných
v horkých krůpějích po krásných
tvářích pro bolest zběsilou.
Druhou barvu nesla bílou
za naděje pro svět zdejší.
Ba, které kdy byl milejší
který choť nežli té drahé,
když její bílé tělo nahé
skvělo se tu před pohany
a na něm zakvířaly rány
svatou krvavou červení,
jíž pacholci zlořečení
zkropili tu bělost skvoucí.
Mezi tím mnohou kvetoucí
krví orosenou růží
bylo zřít v mase i v kůži,
jak se háčky v tělo vtřaly
a ji od kosti vyrvaly
a na povrchu zůstavily:
uvadnuvši pak za chvíli,
černala se bolestivě.
Pátou barvu žalostivě

nesla kvůli své věrnosti
svému ženichu k libosti
jako služka Boha Syna.
Nejedna zlá podlitina
mukou k srdci jí dolehla,
pod kůží krví naběhla,
temněmodře zbarvila se
a mezi rány rozlila se,
kamkoli kat mířil bičem.
Neuvěřím tomu v ničem,
že by nyní která panna
byla tak choti oddána,
tak věrna v milostné touze,
aby proň čelila pouze
jedné z ran, jichž Kateřina,
milá dcera mateřina,
mnoho set na sobě měla.
V šestou barvu pak dospěla
a týž význam připjala si,
v němž její líbezná vlasy
také zde muka trpěly,
vlasy, jež se draže skvěly
nežli všechno zlato země.
Ty pocuchány daremně
chvěly se po její šíji,
a tam, kde ty biče bijí,
mezi žíně zapleteny,
i s kůží byly vytrženy,
a když biče švihly zase,
zůstávaly vbity v mase,
a tu v krvi se blýskaly.
Tak ty svaté barvy plály
na té panně zbičované
v mase i v podlité ráně,
bíle, černě a zeleně,
modře, žlutě a červeně,
každá v své vlastní podstatě.

Ach, toť láska tu bohatě
všechny stany své rozbila,
že ta panna Bohu milá
může strpěti to bití!
Drahé Izoldy napití
předtím bylo jí podáno,
když ve snách bylo dokonáno
její snoubení s Tristanem,
jenž je nad vši věcí pánem
a nad něž není druhého.
Již jiskra Ducha svatého
v srdci oheň rozlétla.
Proto, ač slzy ronila
přehořce z jasného oka,
přes tu úzkost, přes ta muka,
její srdce ani málo
v té zlé chvíli neváhalo,
toliko volalo Boha.